

[Gunnar Fog-Petersen.]

Paa den anden Side maa man ikke være blind for, at en Bestemmelse af den Art, som er foreslaaet i § 10, Stk. 3, vil være ganske overordentlig vanskelig at gennemføre i Praksis. Jeg er tilbøjelig til at føje til: maaske umulig at gennemføre i Praksis, og hvis den ikke kan blive gennemført, maa den jo hellere ikke staa der. Nu kunde der vel nok være nogle Undtagelser. Saaledes som Bestemmelsen er formet, udelukker den Anvendelse af Jagthunde til Jagt efter Fyraften i Efteraarsmaanederne, og det er jo ikke Meningen, men naar Hunden efter Fyraften skal være enten bundet eller inde lukket, kan den ikke anvendes til Jagt. Det bliver sikkert nødvendigt at ændre noget i denne Bestemmelse.

Endelig melder der sig det meget interessante Spørgsmaal, om man, naar man gennemfører den omtalte Bestemmelse, kan faa den Nytte af Vagthunden, som man skal have i en større Virksomhed, hvad enten det nu er en Fabriksvirksomhed, Handelsvirksomhed eller Landbrugsvirksomhed. Der skal man have Nytte af Vagthunden efter den Tid, da Arbejdet er ophørt, og vil dette være muligt paa en tilfredsstillende Maade? Dette mener jeg det bliver nødvendigt at undersøge meget nøje, inden man gaar til disse Bestemmelser.

I § 11 er der indsat en Bestemmelse om, at Hunde, der angriber og beskadiger Husdyr, kan nedskydes, men der burde staa: der jager, angriber og beskadiger. At jage dem kan maaske falde ind under Ordet „angriber“, men jeg er ikke helt sikker paa det, og derfor bør det føjes til.

§ 13 indeholder en udmærket Bestemmelse, som jeg er den højtærede Justitsminister taknemmelig for: at det kan være Hundeejeren paalagt under Bødeansvar at kalde paa sin Hund, at kalde den tilbage, naar den „anfaldt“ Folk, staar der. Jeg ved ikke rigtig, hvad det betyder, men der er et andet Sted, i § 11, brugt Udtrykket, at „fare imod“ nogen, og det bør være det afgørende ogsaa i denne Forbindelse. Hundeejere bør have Pligt til at kalde deres Hund tilbage, naar den farer imod nogen. Det er jo saare almindeligt at se Hundeejeren staa og smile velfornøjet ad sin Hunds Iver, naar den kyser Livet af Folk, og bliver man vred og siger: Kald dog paa Deres Hund, eller hvad man kan finde paa, saa hører man ham sige: Den bider ikke, eller: Den plejer ikke at bide, den har hidtil ikke gjort det, eller: Jeg haaber ikke, den gør det; en eller anden saadan relativ Trøst bliver til Tider tildelt en som Udtryk for Forundring

over, at den *har* bidt. Derfor er det nødvendigt at faa den Bestemmelse sat ind i Loven. I det hele taget er det nødvendigt at have saadanne skrappe Bestemmelser, fordi de allerfleste Hunde er saa uopdragne, som de er. Hvis Hundene — der gælder det samme for Hunde som for Mennesker — blev opdraget, medens de er smaa, vilde man kunne spare sig mange Lovbestemmelser; men det er Undtagelsen, baade for Hunde og Mennesker, at den Lydighedspligt, som er Grundlag for al Opdragelse, indprentes Individierne i den Alder, hvor den kan komme til at sidde fast for hele Livet.

Jeg føjer til, hvad jeg glemte at sige før, at Bestemmelsen i § 4 om, at naar der holdes flere end een Hund, skal Afgiften fordobles, vil virke urimeligt i den Periode, hvor en Hund er blevet gammel og skal afløses af en ny. Lovforslaget fastsætter Anmeldelsespligt og Skattepligt fra Hvalpenes 4de Maaned, men en Hvalp paa 4 Maaned er ikke i Stand til at afløse en Hund, der gør Nytte som Vagthund; der vil gaa en Periode paa indtil 2 Aar, hvor der altsaa skal betales op til dobbelt Afgift af begge Hunde, fordi den ene er blevet gammel og maaske skal afløses af en Hvalp, som man har anskaffet sig. Dette opfordrer ogsaa til at undersøge Bestemmelserne om den dobbelte Afgift nærmere.

I det store og hele kan jeg anbefale Lovforslaget og i hvert Fald, at Spørgsmaalet tages op til en grundig Overvejelse med det Formaal for Øje at naa til en Lovgivning, som opfylder den Hensigt, den højtærede Justitsminister har haft med denne Lov: at skabe Orden paa dette Omraade, hvad alle maa erkende der ikke er i Øjeblikket.

Justitsministeren (Steincke): Jeg kan i det store og hele takke de ærede Ordførere for deres Modtagelse af Lovforslaget og navnlig de ærede Ordførere for Socialdemokratiet (Simonsen) og Det konservative Parti (C. J. F. Sven). Det er virkelig ikke nogen Overdrivelse, hvad jeg har sagt tidligere, at det var en umaadelig Bunke Henvendelser, Justitsministeriet fik vedrørende Hundeloven fra alle mulige private, og at det nærmede sig Antallet af Henvendelser vedrørende Svangerskabsloven. Den ærede Ordfører for de Konservative ironiserede lidt herover og — forstod jeg — henstillede til mig ogsaa at tale om Hundeloven i Radioen. Jeg har aldrig rettet Henvendelse til Radiofonien om at maatte tale, hverken om Hunde eller om Svangerskab, og jeg har ikke i Sinde at gøre det selv,